

4. Bindecuvântarea părtăşiei

Luca 1, 39-45

Îngerul Domnului a dispărut. Maria stătea acolo cu inima plină, bogată, adânc mişcată, cu taina tuturor tainelor, mai mare decât tot ce lumea a văzut şi a auzit vreodată, în inima ei, da, ascunzând-o în sânul ei.

Maria s-a încredinţat şi s-a predat domniei lui Dumnezeu în marea clipă a cercetării ei. Începând de atunci a fost sigură prin credinţă, că va deveni mamă. Sub imboldul inimii ei pline îşi dorea o inimă căreia să-i poată spune totul. Maria ducea dorul după părtăşie. Adevărata viaţă din Dumnezeu caută părtăşia. Eul caută un tu intim. Cu cât îşi vărsa inima mai mult înaintea Domnului, cu atât mai mult devenea mai plină. Ea avea nevoie de cineva căruia să-i poată descoperi totul. Acasă stătea singură. Oamenii din jurul ei nu o puteau înţelege! Ea ar fi fost neînţeleasă, sau greşit înţeleasă, poate ar fi fost chiar batjocorită şi dispreţuită. Ea nu a fost lovită cu muţenie, ca Zaharia, dar nu îi mergea mult mai bine în privinţa aceasta! Sentimentul cel mai distins de fecioară era ameninţat de o neprevăzută înţelegere greşită şi ruşine. Nu este bine să stea singură. Ar putea chiar să devină periculos, de îndată ce va veni timpul atacurilor. Părtăşia sufletelor credincioase este deseori singurul medicament pentru cei atacaţi. Dimpotrivă, singurătatea este deseori un teren roditor pentru plantele otrăvitoare ale îndoielii şi descurajării.

Dar unde să se ducă? – Exista un loc mai bun pentru ea, decât la Elisabeta, despre care îngerul i-a vorbit atât de clar? Ea nu este numai o rudă a ei, numai o femeie în vârstă cu experienţă în căile lui Dumnezeu, o prietenă cu sentiment de mamă pentru Maria, care probabil nu avea mamă – ci ea este una care a avut parte de un har asemănător. Cât de folositoare i-a fost aluzia îngerului! Plină de dorinţă s-a îndreptat spre munţii din Iudea. Ea doreşte să aibe acolo parte de discuţii în credinţă, dialoguri în credinţă, întărirea credinţei. – Intuieşte ea că există ceva comun între ele două?

Da, părtăşia celor credincioşi este ceva deosebit de preţios, între toate lucrările Duhului Sfânt, pe care El le face pe pământ, ea este lucrarea cea mai mare şi mai frumoasă, cununa tuturor lucrărilor.

39. Maria s-a sculat chiar în zilele acelea şi a plecat în grabă spre munţi, într-o cetate a lui Iuda.

Împrejurări deosebite necesită drumuri deosebite şi grabă deosebită. Chiar dacă este necesară o călătorie de cinci zile până a ajunge la ţinta dorită, sau chiar dacă pentru o fecioară se cuvenea, sau nu se cuvenea, potrivit obiceiurilor din vremea aceea, să facă o astfel de călătorie pe jos: imboldul inimii înaripa paşii Mariei şi biruia orice ezitare.

Este mişcător dacă ne ocupăm puţin cu gândurile fecioarei în timpul călătoriei. Cine este asemenea acestei alese? Cine o cunoaşte, cine bănuieşte ce i s-a întâmplat? Cât de mişcat este sufletul ei, plin de evlavie, plin de simţăminte de mulţumire şi de laudă!

Luter a spus: „Mai bine ar fi fost să se comande pentru ea o trăsură trasă de 4000 de cai şi să se meargă înaintea ei sunând din trâmbiţe şi strigând: aici călătoreşte femeia tuturor femeilor! Dar toate acestea au tăcut. Sărmana roabă merge pe jos o cale aşa de lungă, circa douăzeci de mile, şi totuşi ea este mama lui Dumnezeu. Nu ar fi fost o minune dacă toţi munţii ar fi tresăltat şi dansat de bucurie.“

Salutul Mariei

40. A intrat în casa lui Zaharia şi a urat de bine Elisabetei.

Expresiile „a intrat“ şi „a urat“ scot în evidenţă festivitatea momentului. Maria intră în casă cu salutul uzual, care ne este cunoscut şi din gura Celui Înviat: „Pace ţie!“. Căldura şi

cordialitatea acestui salut este mai mult decât un salut; este o binecuvântare împărțită (Matei 10, 12,13). În el este ceva înviorător, ceva din puterea Prințului biruitor înviat.

Cât de diferite erau persoanele care se salutau: Maria cea tânără, fecioara ne luată în seamă din disprețuita cetate Nazaret, Elisabeta, dimpotrivă, femeia în vârstă a preotului!

Dar ce are loc! Unitatea în Duh este mai presus de diferența socială și de vârstă. Tot așa ar trebui să cadă pereții despărțitori dintre aceia care iubesc pe Dumnezeu. „Fratele dintr-o stare de jos să se laude cu înălțarea lui. Bogatul, dimpotrivă, să se laude cu smerirea lui“ (Iacov 1, 9,10).

41. Cum a auzit Elisabeta urarea Mariei, i-a săltat pruncul în pântece, și Elisabeta s-a umplut de Duhul Sfânt.

În momentul în care Maria salută pe Elisabeta, aceasta „s-a umplut de Duhul Sfânt“. Sfințenia Duhului, în care trăiește Maria, se revarsă peste Elisabeta. Elisabeta simte clar și precis că ceea ce avea loc nu era ceva natural, ci ceva minunat.

Salutul Elisabetei

42. Ea a strigat cu glas tare: „Binecuvântată ești tu între femei, și binecuvântat este rodul pântecelei tău.

43. Cum mi-a fost dat mie să vină la mine maica Domnului meu?

44. Fiindcă iată, cum mi-a ajuns la urechi glasul urării tale, mi-a săltat pruncul în pântece de bucurie.

45. Ferice de aceea care a crezut; pentru că lucrurile, care i-au fost spuse din partea Domnului, se vor împlini.“

Înainte ca Maria să povestească despre descoperirea minunată de care a avut parte și despre motivul călătoriei ei, Elisabeta recunoaște prin Duhul nu numai că Maria a primit o descoperire, ci și că ceea ce i s-a vestit a început deja să se realizeze în Maria și cu Maria.

Elisabeta știe că rodul trupului ei va fi de asemenea mare înaintea Domnului, dar ea recunoaște cu bucurie că rodul trupului Mariei trebuie să fie lăudat mai mult decât orice este binecuvântat. De aceea ea salută pe deosebit de fericita mamă, pe Maria, ca pe cea mai fericită, sau mai bine zis pe cea mai binecuvântată dintre toate. Elisabeta, această călătoare în vârstă demnă de toată cinstea, se pleacă smerită înaintea Domnului ei. Nu numai înaintea Domnului, ci și înaintea mamei Lui, această roabă tânără și smerită! Observăm aceasta din cuvintele: „Cum mi-a fost dat mie să vină la mine maica Domnului meu?“ Cât de mult se poate ea bucura, fără nici-o invidie, ea însăși fiind binecuvântată, cu cea mai binecuvântată, care a avut parte de un har mult mai mare! Plină de o smerenie sfântă, dă Mariei onoare, ca și cum mama unui împărat ar veni la unul din cei mai neînsemnați supuși ai ei.

Așa a fost dintotdeauna regula în Împărăția lui Dumnezeu, cel mare vine la cel mic. Domnul cerului vine la pulberea pământului și locuiește cu ea.

„Ferice de aceea care a crezut“ spune Elisabeta în continuare. **Aceasta este prima preamărire** din Noul Testament, rădăcina și suma tuturor celor care vor urma. Probabil că Elisabeta se gândește cu durere la necredința soțului ei și cum Domnul l-a pedepsit din cauza aceasta. Cu totul altfel a intrat Zaharia atunci în casa sa. Maria dimpotrivă, plină de bucurie vine la ea, salutând, ca un copil cu fața senină. **Da, ferice de cine crede!** Aceasta este regula, principiul noului legământ: **„Cine crede, acela va fi fericit.“**

Această preamărire a credinței venită dintr-o gură cu experiență – ce întărire a credinței se cuprinde în ea! Cum primește credința Mariei confirmarea și încurajare! Mai întâi această concordanță minunată între salutul Elisabetei și al îngerului. Nu ați spune că

Elisabeta a fost de față atunci când îngerul a adus salutul? Această surprinzătoare asemănare a cuvintelor, nu arată ea că ambele au același izvor, anume acela al Duhului Sfânt, care dă îngerului și prorocului lumină și adevăr? Și pe lângă aceasta – Elisabeta știe totul, înainte ca Maria să-i spună vre-un cuvânt. Îngerul a vorbit Mariei despre un Împărat, despre Ceva sfânt, da, despre Fiul lui Dumnezeu; acum Elisabeta o salută ca pe mama Domnului ei. Câtă armonie este în toate acestea!

5. Cântarea de laudă a Mariei

Luca 1, 46-56

Această cântare de laudă a Mariei, această „cunună a tuturor psalmilor vechiului Legământ și totodată începutul minunat al cântării de laudă din noul legământ“, este deosebit de minunată. Ca vuietul vijeliei străbate Duhul Sfânt istoria popoarelor și timpurilor și cheamă la întoarcere, la credință și la succedare. Născute din experiența harului copleșitor a prezenței lui Dumnezeu, cuvintele Mariei sunt ca un Da! și Amin! la toate istoriile de până acum ale Împărăției lui Dumnezeu și luminează înainte ca o mare prorocie până în cele mai îndepărtate timpuri. Marele Aleluia al noului legământ și-a găsit prin aceasta începutul său minunat.

Cu cântarea de laudă a Mariei încep cântările de laudă ale Noului Testament. – În Luca 1 și 2 sunt patru. **Prima** – magnifica (Luca 1, 46-55, cântarea de laudă a Mariei); **a doua** – benedictus (Luca 1, 68-79, cântarea de laudă a lui Zaharia); **a treia** – Gloria in excelsis (Luca 2, 14, cântarea de laudă a îngerilor); **a patra** – nune dimittis (Luca 2, 29-32, cântarea de laudă a lui Simion). Urmează multe altele în Noul Testament, atât în Evanghelii, cât și în epistole și în Apocalipsa lui Ioan.

Mesagerii lui Dumnezeu urmăresc tot timpul lauda și adorarea lui Dumnezeu. Prin aceasta ei anticipează deja o parte din ținta minunată a desăvârșirii veșnice. Căci adorarea lui Dumnezeu, Tatăl, a Fiului (Apocalipsa 5) va fi și va rămâne permanent punctul central în veșnicie.

Și mai trebuie spus ceva: magnifica Mariei este o cântare specifică timpului din urmă. De aceea este ciudat că cele mai multe forme ale verbelor sunt în aorist, adică la trecut, cu toate că evenimentele la care se referă urmează să aibă loc. Aceasta este caracteristic adorării. Căci adorarea, după cum am spus deja, vede deja sfârșitul. Pavel a făcut aceasta în imnurile sale de adorare. Citește Romani 8, 30, unde se spune: „I-a și proslăvit!“ Pavel vede Adunarea, în ciuda suferințelor ei actuale, deja în starea ei de proslăvire! Și Ioan și-a întipărit cuvintele lui Isus: „Isus a zis: Cine crede în Mine, acela are viața veșnică!“, deja aici și acum, nu cândva mai târziu!

46. Și Maria a zis. În general ne sunt relatate puține cuvinte de la Maria. În afară de această cântare de laudă și versetele 34 și 38 încă două cuvinte, și anume în Luca 2, 48 și Ioan 2, 3,5. Maria pare să fie una dintre cei liniștiți, cei ascunși, care vorbesc puțin. Aici însă ea își deschide larg gura. Atunci când harul lui Dumnezeu umple inima până la revărsare, atunci vorbesc și cei tăcuți. Ceea ce vorbește Maria este posesiunea și sfințenia ei lăuntrică. Ele umplu inima ei, mână și mișcă sufletul ei. Nu i-a oferit salutul Elisabetei o temă mare?

Psalmul Mariei arată în chip minunat cât de mult trăia ea Scriptura. Viața celor credincioși a fost totdeauna nu numai spirituală, ci și biblică. Biblia este izvorul puterii lor, al dragostei lor, al laudei și mulțumirii lor, al rugăciunii și luptei lor în rugăciune (vezi pe Isus ca model). În cuvintele Bibliei a pus Duhul Sfânt odinioară cele mai bune forme de exprimare ale tuturor timpurilor. – Duhul Sfânt poate cel mai bine, cel mai adevărat și cel mai potrivit să exprime în Biblie cele mai adânci gânduri ale Sale. Cântarea de laudă a

Mariei este plină de cuvinte biblice. Ceea ce au cântat mai înainte Miriam și Debora, Ana și David, răsună în inima ei și se unesc instinctiv și natural într-un tot unitar minunat cu marele Aleluia al noului legământ. Maria nu a vrut să compună psalmi, ci ea s-a înviorat și s-a întărit prin psalmi! Și iată, înlăuntrul ei a devenit un psalm!

Cântarea Mariei se compune din trei strofe: (schițăm traducerea textului original)

Strofa întâia: Maria laudă îndurarea lui Dumnezeu.

- 46** **Sufletul meu mărește pe Domnul** ptr. V. 46: 1
47 **și mi se bucură duhul în Dumnezeu, Mântuitorul meu,** Samuel 2, 1-10
48 **pentru că a privit spre strea smerită a roabei Sale. Căci,** ptr. V. 48: Ps. 113,
iată, că de acum încolo toate neamurile îmi vor zice 5,6; Luca 11,27
fericită,
49 **pentru că Cel Atotputernic a făcut lucruri mari pentru**
mine. Numele Lui cel sfânt ptr. V. 50: Ps. 103,
50 **și îndurarea Lui se întinde din neam în neam peste cei ce** 13,17
se tem de El.

Strofa a doua: Maria laudă atotputernicia lui Dumnezeu

- 51** **El a arătat putere cu brațul Lui; a risipit gândurile pe** ptr. V. 51: 2 Samuel
care le aveau cei mândri în inima lor. 22, 28
52 **A răsturnat pe cei puternici de pe scaunele lor de domnie** ptr. V. 52: Ps. 147,
și a înălțat pe cei smeriți. 6
53 **Pe cei flămânzi i-a săturat de bunătați, și pe cei bogați i-a** ptr. V. 53: Ps. 34,
scos afară cu mâinile goale. 11

Strofa a treia: Maria laudă credincioșia lui Dumnezeu față de Israel Ps. 107, 9

- 54** **A venit în ajutorul robului Său Israel, căci Și-a adus**
aminte de îndurarea Sa, -
55 **Cum făgăduise părinților noștri, - față de Avraam și** Ptr. V. 55: Geneza
sămânța lui în veac. 17, 7; 18, 18

Strofa întâia:

Maria laudă îndurarea lui Dumnezeu.

46 Sufletul meu mărește pe Domnul! înseamnă: „Sufletul meu Îl recunoaște ca Marele Dumnezeu, numai Lui se cuvine lauda și onoarea“ (Psalmul 103, 1; Exodul 15, 1; Psalmul 96; Psalmul 72, 17,18). A mări pe Dumnezeu înseamnă să te pui în așa fel la dispoziția lui Dumnezeu, cu toată ființa ta și cu toată comportarea ta, ca printr-o dăruire sfântă să încerci să prezinți oamenilor și ție însuși clar, convingător și viu nesfârșitele slăvi ale lui Dumnezeu. Sufletul (psyhe) este potrivit Scripturii domeniul vieții care însuflețește trupul, de aceea este ființa personalității. Expresia „sufletul meu“ cuprinde gândirea, simțirea și voința. Toate acestea sunt sensibilizate la Maria și pline de adorarea lui Dumnezeu. Această adorare este o mărire a Domnului. De ce „mărește“ Maria pe Domnul? A trăit ea lucruri mari? Da. În chip minunat ea a devenit Christophora, adică „purtătoarea lui Hristos“. Dar acest lucru mare, unic, de neînțeles, care i-a fost încredințat, va da prilej oamenilor să judece pe Maria, căci ei vor zice: „Cum? Maria cea necăsătorită va primi un copil?“ – Disprețul lumii – Consecința va fi întristarea logodnicului ei! Și totuși Maria „mărește pe Domnul!“ Mărirea înseamnă: întreaga mea gândire, laudă, gândurile și năzuințele mele Îl prețuiesc, vorbesc mult despre El. Primul lucru dimineața, ultimul lucru seara și pe tot parcursul zilei este să Îl măresc. „O, dacă fiecare puls ar fi o mulțumire și fiecare răsuflare un cântec!“

**47 Mi se bucură duhul în Dumnezeu, Mântuitorul meu, – De ce?
48 pentru că a privit spre starea smerită a roabei Sale. –**

Această privire divină este totodată un „să ai grijă de cel nenorocit“. Aceasta nu este valabil numai pentru Maria, ci și pentru noi toți. Și în baza acestui „a nu fi părăsit – ci a fi primit...“ se laudă Maria că este fericită.

Maria vede în cele întâmplate că mântuirea minunată veșnică a lui Mesia, vestit în tot Vechiul Testament, va deveni acum realitate prin unealta nevrednică Maria.

Maria recunoaște în slujba ei de mamă, slujba unei sclave fericite. A fi sclava Domnului, aceasta este singura ei laudă și titlu de onoare. Maria se gândește la marele har de care a avut parte, anume că Domnul nu s-a văzut reținut de starea ei smerită, asta înseamnă poziția ei neînsemnată în spița neamului lui David, ca să-i facă parte de mare onoare. Ea, fecioara smerită, ea, cea care niciodată nu s-a gândit la onoare, ea, cea care nu recunoaște în sine nici-un privilegiu exterior, da, ea nu este conștientă de nici-o calitate interioară, - se vede pe neașteptate, mai presus de orice rugămintă și înțelegere, înconjurată de atâta har de la Dumnezeu ei, aleasă dintre mii de femei, dăruită cu mult har, cum nici-una din femeile din trecut nu a avut parte. Maria se vede mai privilegiată decât Rahela cea slăvită, decât Ana cea binecuvântată, decât Rut cea evlavioasă și decât împărăteasa Estera, că ea nici nu poate face altceva decât să-și deschidă gura rostind un psalm de bucurie, ca să slăvească pe Dumnezeu, Mântuitorul ei, pentru felul cum a lucrat.

48b Căci, iată, că de acum încolo toate neamurile îmi vor zice fericită,

Maria nu vrea să fie preamărită, nici nu vrea să fie numită sfântă. Să nu o onorăm ca mamă a lui Dumnezeu, ca împărăteasă a cerului, nu, ea nu vrea aceasta. Dar cine poate să-i oprească cântecul ei de laudă, că Maria, care tocmai a vorbit despre „starea ei smerită“, se vede lăudată ca fiind fericită. Căci ea vede în starea de față ceea ce va veni, anume mântuirea, nespus de minunata mântuire!

Două lucruri vestește Maria în versetul 48,

a) recunoașterea propriei nevrednicii

b) recunoașterea slavei descoperite a Domnului în propria ei viață, în viața poporului Israel și în viața popoarelor lumii. Așa ar trebui să fie și viața noastră de credință, totdeauna acordată cu acest dublu ton predominant: a) Eu sunt neînsemnat – nu am valoare și b) dar Tu, Doamne, ești mare și vrednic de a fi adorat! Mereu să fie lăudată această privire în jos spre noi, plină de îndurare, a lui Dumnezeu Domnul – la crăciun, în Vinerea Mare, de paști, de rusalii și totdeauna mereu, în fiecare zi și în fiecare oră, ziua și noaptea. „Păzitorul lui Israel nici nu doarme, nici nu dormitează“ – Dumnezeu este Cel Preaînalt și privește în adâncime. Unde este un Dumnezeu asemenea Dumnezeului nostru, care șede sus și totuși privește în jos spre cei smeriți de pe pământ. Și această privire înseamnă mântuire!

49 Cuvântul: pentru că Cel Atotputernic a făcut lucruri mari pentru mine amintește de Psalmul 126, pe care Luther l-a interpretat astfel: »Când Domnul va aduce înapoi pe prinșii de război ai Sionului, atunci vom fi ca cei care visează ... Atunci se va spune printre neamuri: „Domnul a făcut lucruri mari pentru ei!“« - Aici este începutul împlinirii prorociei din Psalmul 126. Chiar și Maria este ca una care visează, care se întreabă: „Este vis, ori realitate? Este posibil așa ceva? Atâta har! Eu, săraca, neînsemnata, sclava păcătoasă, să devin mama Domnului meu? Singurul Fiul al Tatălui veșnic – să fie și Fiul meu?“ Atotputernicia și Sfințenia lui Dumnezeu sunt copleșitoare.

50 Prin cuvântul: Îndurarea Lui se întinde din neam în neam peste cei ce se tem de El, Maria privește peste granițele lui Israel.

Maria a lăudat pe Dumnezeu, Mântuitorul ei, ca pe Cel Atotputernic, Cel Sfânt, Cel îndurător. El a fost totdeauna așa, și va rămâne și în viitor așa. Dacă privim înainte, sau dacă privim înapoi, El este totdeauna același neschimbat Dumnezeu. Descoperirile lui Dumnezeu însă nu se opresc pe o anumită treaptă. Așa cum în viața unui om se poate vorbi despre creșterea cunoașterii lui Dumnezeu, toată așa este și în istoria Împărăției Sale. Descoperirile Sale cresc și se dezvoltă în lumină, putere, claritate, lungime, lățime, înălțime și adâncime (Efeseni 3, 18). Cu Isus, Fiul Mariei, se împlinesc toate descoperirile de odinioară. În El locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii (Coloseni 2, 9). În El ni s-a descoperit într-o lumină deosebit de mare toată slava lui Dumnezeu, toată puterea Sa, sfințenia Sa, îndurarea Sa.

Strofa a doua

Maria laudă atotputernicia lui Dumnezeu, care se întinde peste toți oamenii
(versetele 51 – 53) – timpul popoarelor națiunilor

Atotputernicia lui Dumnezeu se descopere prin de șase ori „El a ...“ În Psalmul 62 se spune: »O dată a vorbit Dumnezeu, de două ori am auzit că „Puterea este a lui Dumnezeu.“« Cei mari și cei puternici din lumea aceasta, care se sprijină pe brațul lor, cei tari și cei bogați nu sunt nici-un obstacol pentru El în domnia și lucrarea Sa. Cele șase descoperiri ale lui Dumnezeu, prezentate de Maria, arată cum Dumnezeul nostru este un Dumnezeu care răstoarnă totul și care urmărește ca omul să nu se facă pe sine Dumnezeu, ci ca omul să recunoască pe Dumnezeu ca Dumnezeu. În baza mărturiei Mariei suntem întrebați, dacă noi ca adunare/biserică a lui Isus practicăm cu seriozitate sfântă recunoașterea lui Dumnezeu ca Dumnezeu și Îl slăvim, ca astfel Cel Atotputernic să nu ne împrăștie. Cât de puternică este totuși această acțiune divină, că distruge pe cel ce vrea să se înalțe, dar care ridică și îndreaptă pe cel ce este smerit.

53 Maria cântă în continuare: **Pe cei flămânzi i-a saturat de bunătăți și pe cei bogați i-a scos afară cu mâinile goale.**

Maria, ca fiică săracă a lui David, a simțit deseori soarta celor săraci, celor alungați și apăsați. Dar acum a ajuns la convingerea că harul lui Dumnezeu îmbogățește și satură tocmai pe aceia care sunt ca și ea. Cei flămânzi, care au o dorință vie după venirea și ajutorul lui Mesia, sunt umpluți de El cu bucurie veșnică și cu viață veșnică. Pe cei bogați și sătui îi lasă să plece cu mâinile goale.

Strofa a treia

Maria laudă credințioșia lui Dumnezeu față de Israel
Versetele 54 și 55

54 A venit în ajutorul robului Său (pais = se poate traduce și prin copilul Său) Israel, **căci și-a adus aminte de îndurarea Sa,**
55 cum făgăduise părinților noștri, față de Avraam și sămânța lui în veac.

„A venit în ajutor“ vine de la cuvântul grecesc „antilambanesthai“ și înseamnă „să întinzi o mână de ajutor unuia care a căzut“. Versetele 54 și 55 amintesc de Mica 7, 20: „Vei da cu credințioșie lui Iacov și vei ținea cu îndurare față de Avraam ce ai jurat părinților noștri în zilele de odinioară.“ Gândurile Mariei vor fi confirmate mai târziu de cuvintele lui Isus (Ioan 8, 56). El și-a adus aminte de îndurare, și anume așa cum a făgăduit-o părinților. El nu se mânia veșnic. El nu va uita pe Israel, care a fost chemat ca pais al Său, ceea ce poate fi „fiu“, dar și „rob“ (Isaia 41, 8) ca să aducă binecuvântarea lui Avraam peste toate popoarele. El va

curăți pe Israel de fărădelegile lui (Isaia 40, 1,2), așa că sufletul Lui va avea iarăși plăcere de Israel (Isaia 42, 1). El va readuce la cinste viermele disprețuit, călcat în picioare, care a ajuns batjocura și ocara păgânilor.

Acesta este tonul care răsună în toți psalmii și prorocii Vechiului Testament. Aceasta a fost speranța lui Israel, și tot mai mult se conturează în Maria tabloul Marelui urmaș al lui Avraam, care este Isus Hristos, Temelia mântuirii care va veni prin Israel peste toate popoarele pământului (Galateni 3, 16). Isus Hristos este „adevăratul Israel și adevăratul Fiu sau Rob al lui Dumnezeu“ în care Dumnezeu Și-a găsit plăcerea. În El se va împlini: „Într-o izbucnire de mânie, Îmi ascusesem fața de tine, dar Mă voi îndura de tine cu o dragoste veșnică, zice Domnul, Răscumpărătorul tău“ (Isaia 54, 8).

Acum a sosit timpul! Maria se recunoaște ca fiind mama care a avut parte de marele har de a fi mama Celui făgăduit. Acum Israelul aproape nimicit va avea parte de râuri de îndurare și prorocia, care s-a amânat mii de ani, se va împlini acum față de Avraam și de sămânța lui trupească și spirituală pentru veșnicie.

Ce privire minunată aruncă Maria aici în inima de dragoste a lui Dumnezeu, care bate plină de îndurare nesfârșită pentru poporul Său! Aceasta este pricina marei bucurii a Mariei. Căci ca o adevărată israelită suferea mult din pricina înjosirii poporului ei.

Maria știe că Dumnezeu cel veșnic, Dumnezeu lui Avraam, Isaac și Iacov ajută totdeauna și veșnic pe poporul Său. El Își aduce aminte și de poporul Israel după carne. El va ajuta pe Israel și după ce va intra numărul deplin al neamurilor. Dacă căderea lui Israel a fost o băgăție pentru lume, cu atât mai mult va fi lumea binecuvântată, când numărul ei va fi deplin, asta înseamnă, când tot Israelul va fi mântuit și când Robul Domnul va da binecuvântarea Sa peste neamuri (Romani 11, 12,25,26). – Numărul deplin al neamurilor corespunde escatologic (sfârșitul timpului) numărului deplin al lui Israel. Înainte de a veni marea zi a Domnului se vor împlini multe lucruri mari și minunate.

Cu aceasta se încheie cântarea de laudă a Mariei.

56 Maria a rămas împreună cu Elisabeta cam trei luni. Apoi s-a întors acasă.

Trei luni binecuvântate! Maria și Elisabeta și-au împărtășit ce a spus și ce a făgăduit Domnul și Maria a înțeles cu adevărat de ce îngerul a trimis-o aici. Câtă lumină a primit ea din unele cuvinte profetice!

Și Zaharia cel mut a fost permanent martorul și tovarășul lor în acele trei luni. El este al treilea în legământ, iar gura lui mută a fost un martor grăitor pentru veridicitatea acelor mari descoperiri, așa că și cea mai mică îndoială trebuia să amuțească. Buzele mute ale lui Zaharia erau mai convingătoare decât toate buzele grăitoare ale preoților din Ierusalim. Ele vorbeau, dar nu despre Lege, ci despre har.¹

---

¹ Godet întreabă dacă **plecarea Mariei** a avut loc înainte, sau după nașterea Botezătorului? Unii comentatori cred că „în a n t e“, referindu-se la versetul 58, unde este vorba numai de vecini și de neamuri, și nu de Maria. Aceasta se explică prin aceea că Maria nu avea nici-o misiune în scena ce urma să aibe loc. S-ar putea ca ea să fi plecat în perioada dintre naștere și tăierea împrejur a copilului. Dar este imposibil de trecut cu vederea raportul dintre cele trei luni și cele șase luni din versetul 36. Din aceasta rezultă de la sine, că Maria a fost la Elisabeta până în momentul atât de important pentru Elisabeta și pentru ea, nașterea Botezătorului. Dacă ea ar fi plecat cu câteva zile mai devreme, atunci ar fi aflat mult mai târziu despre aceasta. De aceea versetul 56 trebuie văzut ca o anticipație, destinat pentru a încheia relatarea despre Maria, înainte de a începe relatarea despre Ioan Botezătorul, tema secțiunii următoare.